

CICLE "ARA JAZZ 5"

GRANOLLERS

6 de febrer de 1987

Centre Cultural de la Caixa "ARA JAZZ 5"
Niels-Henning Orsted Pedersen,
contrabaix. Philip Catherine,
guitarra.

En el jazz, la formació pot ser més normalitzada, es la de quartet, ja que es donen en ella, condicionaments que ha de tenir, amb tot el "punch" i la força expressiva que ostenten, un contrabaix, un piano, una bateria, i algun bon instrument de vent, ja sigui de llengüeta o de metall.

Però, en la història d'aquesta colossal música que genera molts encreuaments, hi han també unes molt particulars combinacions de músics, com la que el propassat sis de febrer d'enguany, ens visità, com és de costum, en el Centre Cultural de la Caixa de Pensions de la nostra ciutat, obrin el que serà, si a Déu plau, el cinquè "Ara jazz".

D'una manera gairebé gloriosa, ens van oferir, al contrabaix, el danès Niels-Henning Orsted Pedersen i el britànic, fill de pare belga i de mare anglesa, Philip Catherine a la guitarra, un concert grandiosos, en el que totes les notes que surgien d'aquets dos instruments de corda, es plasmaven en els sentits dels auditors, com pinzellades que conformen una autèntica obra d'art.

Curiosament, en un principi semblava que no quedaríem del tot complaguts, ja que aquets tipus de duets, aparentment no puguin tenir tota la vitalitat i el "swing", que poden tenir altres menes de grups, però clar, ens oblidàvem que hi havia l'home que últimament se li diu "el contrabaix". Per alguna cosa serà, que li possin aquest tipus d'adjectiu!

Amb la "mà al cor", podem dir que Niels... Pedersen va ésser l'heroi de la vetllada. Realment és, avui per avui, el més gran músic europeu i d'entre els millors del món en la seva especialitat, treient del seu instrument,

clarament rítmic, tot el suc que necessitava el seu company "contertuli", fent amb els dits i sobretot el cor, un autèntic coixí ben mullit i calit, a on les notes de la guitarra s'hi refregaven i gronxaven amb un estil tranquil i suau, però sense deixar de banda el "swing", que per cert, d'una manera o altre, va estar present tota la nit, voleiant per l'auditori.

Per compte, no vull dir que el guitarrista, fos relegat a un segon pla; en cap moment va fer aquesta impressió, ja que va estar a l'alçada del seu company, sorprenent a propis i estranys, amb un treball molt eficaç en tot moment, amb un frasejat i un puntejat dignes d'un gran virtuos. Personalment em va agradar molt, en especial amb una o dues peces en les que va tocar amb la guitarra acústica electrificada, fent amb les cordes un sentiment continuat de sensibilitat i de bellesa sense límits; per descomptat, que amb l'elèctrica "Gibson", que va utilitzar en la majoria de temes, tant de la primera com de la segona part, va estar sensacional i molt inspirat en el seu treball, amb el que respecte als solos, i a la tasca d'acompanyament.

Van ésser dues hores de concert, plenes de ritme, "swing", delicadesa, que no sensibleria, tot plegat amb un mestratge corprenedor, dels que s'en poden destacar, un tema de Richard Beirach anomenat "Living" grandiosos, en el que Pedersen va estar genial, o un homenatge al rei suprem de l'acústica jazzística, "Django" Reinhardt, amb un "Nuages" fantàstic en el que Catherine va ratllar molt alt.

En la segona part, hi havien entre d'altres temes com "Little Train" de Villalobos, en el que la guitarra acompanyava amb un temps de samba, mentre que el baix feia un solo fenomenal, la mítica "My Funny Valentine", o un tema compost per Pedersen anomenat "Dancing Girls", que va servir per finalitzar el concert.

Després d'una nit tan esplendorosa i magnífica, es lògic haver d'encoratjar a la Roser i a "La Caixa" per que ens vagin sorprenent tantes vegades com els hi sigui possible.

Gràcies i endavant.

Jaume Sararols i Oliveros